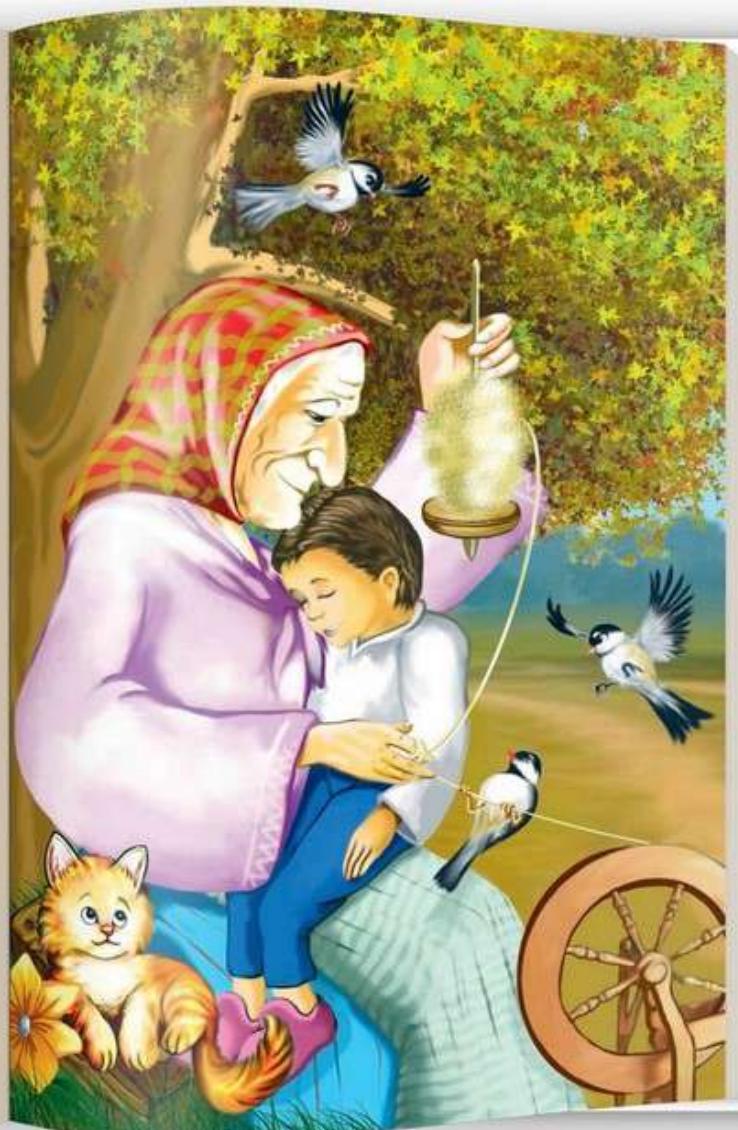

Plângerii, într-o câmpie de mușetel, și
n-oi uda merii cu laptele ei, merii nu
leagă rod. Dar să te păzești, măria-ta,
că îndată ce te-or simți florile, încep
să se miște, să se bată, și multe se
aplecă pe obrajii ei, și ea se dășteaptă,
că doarme mai ușor ca o pasăre; și vai
de cel ce l-o vedea, că-l preface, dupe
cum o apuca-o toanele, în buruiană
pucioasă¹ or în floare mirosoitoare, dar
d-acolo nu se mai mișcă"...

— Dar ce, ai adormit, flăcăul
mamei?

Tresăream.

¹pucios = care miroase urât, puturos

— Alune!

— Nu.

— Stafide!

— Nu.

— Năut!

— Nu.

— Turtă-dulce!

— Nu.

Până nu ghiceam, nu scotea mâna
din sân.

Și totdauna sânul ei era plin.

Îi sărutam mâna.

Ea-mi da părul în sus și mă săruta
pe frunte.

nu avea copii...

— Bunico, e rău să nu ai copii?

— Firește că e rău. Casa omului fără copii e casă pustie.

— Bunico, dar eu n-am copii și nu-mi pare rău.

Ea lăsa fusul, râdea, îmi dăsfacea părul cărlionțat în două și mă săruta în creștetul capului.

Câte-o frunză se dăsprindea din ramuri și cădea legănându-se. Eu mă luam cu ochii dupe ea și ziceam:

— Spune, bunico, spune.

— Și aşa, îi părea grozav de rău că

